

Sygn. akt I C 1361/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Latała
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko E. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Bank S.A. w W. na rzecz E. W. kwotę 10 817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

SSO Katarzyna Latała

Sygn. akt I C 1361/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 marca 2019 roku skierowanym przeciwko pozwanej E. W. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank S.A. w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 207 228,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 2 591 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie podniósł, iż w dniu 30 marca 2018 roku pomiędzy stronami zawarta została umowa pożyczki, na jej podstawie pozwana zobowiązała się m.in. do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda; w związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwaną zaciągniętego zobowiązania umownego - brak terminowego regulowania wpłat - skutkującym naruszeniem warunków umowy, zadłużenie powstałe na tle jej realizacji, z dniem 7 marca 2019 roku zostało postawione w stan pełnej wymagalności; pismem z dnia 11 marca 2019 roku pozwana została wezwana do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego; zadłużenie nie zostało przez pozwaną spłacone. Powód wskazał, iż w dniu 26 marca 2019 roku wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, w jego treści wskazana została wysokość oraz struktura zadłużenia ciążącego na pozwanej z tytułu zawarcia umowy, jak również podane zostały szczegółowe wyliczenia należności odsetkowych; na kwotę objętą pozvem składa się: 196 273,34 zł - niespłacony kapitał, 9 401,26 zł - odsetki umowne, 1 554,06 zł - odsetki umowne za opóźnienie (pozew z załącznikami k. 3-7).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 11 kwietnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej E. W. zapłacić powodowi (...) Bank S.A. w W. kwotę 207 228,66 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 9 791 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty k. 8).

Pozwana E. W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej, wskazując iż roszczenie uznaje za bezzasadne i nieudowodnione; argumentowała, iż powód nie udokumentował legitymacji czynnej i biernej, nie wykazał istnienia roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości (sprzeciw k. 10 -11).

Postanowieniem z dnia 15 maja 2019 roku Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Kielcach (postanowienie k. 20).

W piśmie procesowym z dnia 11 września 2019 r (k. 64 - 69) powód podniósł, iż w dniu 10 grudnia 2018 roku wpłynęła ostatnia wpłata w wysokości 20 zł, od tego czasu pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na rzecz zadłużenia wynikającego z umowy; w związku z brakiem dokonywania wpłat przez pozwaną, a tym samym niewywiązywaniem się z warunków umowy, umowa w dniu 9 stycznia 2019 r. została wypowiedziana, a pozwana została wezwana do spłaty zadłużenia, z uwagi zaś na brak spłaty w określonym w wypowiedzeniu umowy terminie, całość zobowiązania została postawiona w stan wymagalności z dniem 7 marca 2019 r.

W piśmie procesowym z dnia 16 września 2019 r. k. 99 - 101) pozwana E. W. dodatkowo zakwestionowała datę wymagalności roszczenia powoda i zarzuciła przedwczesność powództwa wskazując, że na powodzie, ze względu na posiadany przez niego status banku, ciąży szczególne obowiązki dotyczące wypowiedzenia umowy określone w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, ponadto powoda obowiązywały postanowienia dotyczące sekwencji czynności wskazane w umowę dotyczące w szczególności obowiązek wezwania pozwanej do zapłaty zadłużenia, powód nie przedstawił zaś dowodów na okoliczność, że kierował do niej wezwane do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy nie przedstawił potwierdzeń odbioru korespondencji kierowanej do pozwanej. Pozwana nadto podniosła, że przedstawione przez powoda wypowiedzenie umowy ma charakter warunkowy, a tym samym nie może być skuteczne.

W piśmie procesowym z dnia 2 października 2019 r. (k. 107 - 113) powód podniósł, iż wypowiedzenie umowy zostało dokonane z dochowaniem wymogów określonych w art. 75c ustawy Prawo Bankowe; pozwana została wezwana do spłaty zaległości w terminie 14 dni, ponownie poinformowana o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia i od dnia, w którym upłynął termin 14 dni, rozpoczął bieg 30 – dniowy termin wypowiedzenia.

W piśmie procesowym z dnia 7 listopada 2019 r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko podnosząc dodatkowo, że przedłożone przez powoda pismo z dnia 14 listopada 2019r nie stanowi wezwania do zapłaty z uwagi na brak określenia terminu do zapłaty, a jest ono jedynie informacją o stanie zadłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2018 roku (...) Bank S.A. w W. zawarli umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), na podstawie której Bank udzielił E. W. jako kredytobiorcy na warunkach określonych w umowie kredytu gotówkowego w wysokości 200 000 zł, zaś E. W. zobowiązała się dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych zgodnie z terminami i wysokością określoną w harmonogramie spłat.

dowód:

- umowa o kredyt konsolidacyjny k. 34 - 37,
- załączniki do umowy kredytu k. 82 – 88,
- dyspozycja uruchomienia kredytu k. 72,

- oświadczenie o numerach rachunków i wysokość rat k. 73

E. W. nie wywiązywała się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z umowy kredytu albowiem nie spłacała rat.

dowód:

- historia rachunku k. 74 -81,

- historia rachunku kredytowego k. 70 – 71.

Pismem z dnia 14 listopada 2018 roku skierowanym do (...) Bank S.A. w W. poinformował o występowaniu zaległości z tytułu umowy o kredyt konsolidacyjny w kwocie 4 729,82 zł oraz o istniejącej możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

dowód:

- pismo k. 89

Pismem z dnia 10 grudnia 2018 roku skierowanym do (...) Bank S.A. w W. wezwał do uregulowania wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt konsolidacyjny w kwocie 4 743,32 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma oraz poinformował, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować m.in. wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

dowód:

pismo – ostateczne wezwanie do zapłaty k. 90.

Pismem z dnia 9 stycznia 2019 roku skierowanym do (...) Bank S.A. w W.: wezwał do dokonania w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma spłaty zaległości w wysokości 7 139,86 zł, poinformował o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację oraz w przypadku nieskorzystania z tych uprawnień - wypowiedział umowę o kredyt konsolidacyjny za zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

dowód:

- warunkowe wypowiedzenie umowy k. 91,

- zwrotne potwierdzenie odbioru k. 92.

Pismem z dnia 11 marca 2019 roku skierowanym do (...) Bank S.A. w W. wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, wskazując, że jest ono wymagalne i na dzień 7 marca 2019 r. wynosi kwotę 205 873,62 zł w tym: 196 273,34 zł kapitał, 9 401,26 zł odsetki umowne, 199,02 zł odsetki karne. W treści pisma powód wskazał, że powyższa kwota należy wpłacić w terminie 7 dni od daty pisma. Przedmiotowe pismo doręczone zostało pozwanej w dniu 19 marca 2019 r.

dowód:

- pismo z dowodem doręczenia k. 32 - 33

W dniu 26 marca 2019 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w którym wskazał, że posiada wymagalne zadłużenie w stosunku do pozwanej w kwocie 207 228,66 zł, na którą to kwotę składają się: kwota 196 273,34 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 9 401,26 zł tytułem odsetek umownych i kwota 1 554,06 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie.

dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 26

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o powołane dokumenty, którym Sąd w całości dał wiarę, albowiem nie wzbudziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności, w przypadku kserokopii nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do swojej zgodności z oryginałem. Przy czym dokument w postaci wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. stanowił jedynie podstawę do poczynienia ustaleń, że powód sporządził przedmiotowy dokument o określonej treści, albowiem co do wymagalności roszczenia dokument ten został skutecznie zakwestionowany przez pozwaną, która skutecznie zarzuciła, a powód mimo to nie wykazał, iż żądana pozwem z tytułu umowy o kredyt konsolidacyjny kwota jest w całości wymagalna.

Sąd zważył co następuje:

(...) Banku S.A. w W. przeciwko E. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Odnosząc treść powołanego przepisu do stanu faktycznego niniejszej sprawy należy zważyć, iż pozwana i powód zawarli ważną i skuteczną umowę kredytu, na podstawie której pozwana otrzymała środki pieniężne, które zobowiązała się spłacić w ratach. Powód przedłożył egzemplarz umowy na którym znajduje się podpis pozwanej, akceptującej tym samym przyjęcie na siebie zobowiązań wynikających z umowy. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy, to pozwana przestała wywiązywać się z przyjętego na siebie zobowiązania, gdyż nie uiszczała rat w oznaczonych w umowie terminach. **Z uwagi jednak na okoliczność, iż pozwana zaprzeczyła roszczeniu co do zasady to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, iż dochodzone pozwem roszczenie jest wymagalne.**

W ocenie Sądu na podstawie przedstawionych przez powoda dokumentów należy uznać, iż żądane pozwem kwoty nie są wymagalne, albowiem umowa kredytu nie została skutecznie pozwanemu wypowiedziana.

Stosownie do treści przepisu art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powód, celem wykazania okoliczności wymagalności roszczenia objętego pozwem, wskazywał na szereg dokumentów, w tym pismo z dnia 14 listopada 2018 roku informujące o zaległości (zatytułowane „wezwanie do zapłaty”, mimo iż w swej treści wezwania do zapłaty nie zawiera), pismo z dnia 10 grudnia 2018 roku „ostateczne wezwanie do zapłaty”, pismo z dnia 9 stycznia 2019 roku „warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu”, pismo z dnia 11 marca 2019 r. „przedsądowe wezwanie do zapłaty” i wyciąg z własnych ksiąg. Tymczasem moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m.in. ksiąg rachunkowych banków i sporządzonych na ich podstawie wyciągów, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a w zw. z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe). Powód, który uzasadniając żądanie pozwu powołuje się na „postawienie zadłużenia w stan pełnej wymagalności z dniem 7 marca 2019 roku” i dochodzi w związku z tym całości niespłaconego kapitału wraz z odsetkami, powinien przede wszystkim wykazać więc skuteczność dokonanego wypowiedzenia umowy, a następnie wysokość dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu powód skuteczności wypowiedzenia umowy nie wykazał.

Stosownie do treści przepisu art. 75c ust. 1 powołanej ustawy Prawo Bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy

niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, (...), bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (art. 75c ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (art. 75c ust. 3). Restrukturyzacja, (...), dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę (art. 75c ust. 4). Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (art. 75c ust. 5).

Jak wynika z powołanych przepisów bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, nawet gdyby kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu, najpierw powinien doręczyć kredytobiorcy wezwanie oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu. Nadto w tym wezwaniu bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. Wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków może prowadzić do uznania tej czynności za bezskuteczną. Dokonanie takiego wymówienia nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet, jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r. II CSK 750/15). Pojęcie skuteczności wypowiedzenia umowy jest więc szerokie. Obejmuje wszystkie czynniki, które powinny ziścić się oraz działania, których bank musi dopełnić, żeby doprowadzić do złożenia kredytobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, które skutkowałoby wymagalnością jego zobowiązania.

Odnosząc powyższe do stan faktyczny niniejszej sprawy należy zważyć, iż żaden z dokumentów przedstawionych przez powoda nie dowodzi, iż umowa o kredyt konsolidacyjny została przez niego skutecznie wypowiedziana. Powód nie dochował bowiem wymaganych ustawą warunków do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy i z tego względu warunkowe oświadczenie powoda w tym przedmiocie zawarte w piśmie z dnia 9 stycznia 2019 roku nie może zostać uznane za skuteczne. Jak już bowiem wyżej wskazano, pismo z dnia 14 listopada 2018 r. w swej treści nie zawierało wezwania do zapłaty zaległości, a jedynie stanowiło informację o wysokości zadłużenia. Nadto w piśmie tym bank co prawda poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, bez wskazania jednakże terminu, w jakim wniosek taki mógł zostać złożony. Z kolei w piśmie z dnia 10 grudnia 2018 roku bank wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia, jednakże wyznaczył pozwanej jedynie termin 7 dni, podczas gdy z powołanych przepisów jednoznacznie wynika, że termin ten winien wynosić nie mniej, niż 14 dni; pozwana w treści przedmiotowego pisma nie została poinformowana o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dopiero w piśmie z dnia 9 stycznia 2019 roku powód zawiadomił, w sposób przewidziany powołanymi powyżej przepisami, o możliwości i terminie złożenia wniosku o restrukturyzację. W konsekwencji powód powinien odczekać 14 dni i dopiero po ich upływie złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2019 r. (V ACa 93/18) stwierdzając, iż Bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. Zgodnie z określoną ustawą procedurą w pierwszej kolejności bank powinien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 ustawy Prawo bankowe oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu - nie krótszego niż 14 dni roboczych. Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. Należy się w całości zgodzić z przedstawionym w uzasadnieniu tego orzeczenia poglądem, iż od banku jako profesjonalisty należy oczekiwać, aby działania upominawcze, były zgodne z dyspozycją art. 75c ustawy Prawo bankowe i poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy.

Reasumując należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie wypowiedzenie umowy nie zostało złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych, lecz łącznie z nimi - co jest nieprawidłowe i skutkuje nieskutecznością

wypowiedzenia, a w konsekwencji niewymagalnością roszczenia – a tylko na takiej podstawie faktycznej powód oparł żądanie pozwu.

Stosownie do treści przepisu art. 321§1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Związanie sądu przy wyrokowaniu żądaniem jest wyrazem obowiązywania zasady dyspozycyjności i oznacza niedopuszczalność orzekania co do przedmiotu, który nie był nim objęty ani też ponad żądanie (art. 321 k.p.c.). Ustawodawca nie wymaga, aby powód określał podstawę prawną dochodzonego żądania, gdyż jego kwalifikacja prawna jest obowiązkiem sądu. Oznacza to, że nawet wskazanie jej przez powoda nie jest wiążące dla sądu, który w ramach dokonywanej subsumcji jest zobowiązany do oceny roszczenia w aspekcie wszystkich przepisów prawnych, które powinny być zastosowane jako mające oparcie w ustalonych faktach. Ukierunkowanie postępowania na podstawę prawną oznaczoną przez profesjonalnego pełnomocnika powoda także nie oznacza formalnego związania nią sądu zwłaszcza, gdy okoliczności faktyczne mogą stanowić oparcie dla innej, adekwatnej podstawy prawnej. Ze względu na brak obowiązku przytaczania w pozwie podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, dopuszczalne jest zasądzenie roszczenia wynikającego z przytoczonej przez powoda podstawy faktycznej na takiej podstawie prawnej, jaką sąd uzna za właściwą (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2018 r. I CSK 667/17). Artykuł 321 k.p.c. wyraża zasadę dyspozytywności, zgodnie z którą powód decyduje zarówno o wszczęciu postępowania, jak i o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie może wyrokować zatem co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Żądanie powoda musi być dokładnie określone w pozwie i zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych (art. 187 § 1 k.p.c.) co oznacza, że wskazana podstawa faktyczna wyznacza również zakres rozstrzygnięcia (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2018 r. I CSK 468/17).

Nadto, samo oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zawarte w piśmie z dnia 9 stycznia 2019 roku nie jest sformułowane jednoznacznie. Sąd Najwyższy dopuścił co prawda możliwość niestanowczego wypowiedzenia umowy o kredyt, w szczególnych okolicznościach, dotyczących stworzenia kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r. V CSK 698/14). Jednakże, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, z uwagi na połączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty i jednocześnie otworzenia pozwanemu możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, złożenie – w tym samym piśmie - oświadczenia o wypowiedzeniu umowy na przyszłość (z ewentualnym skutkiem za 14 dni o ile pozwana nie skorzysta z możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację) i to niestanowczego – bo pod warunkiem niezapłacenia zaległości – stanowi, iż całe to pismo jest niezrozumiałe i mylące. Połączenie w jednym piśmie wypowiedzenia i wskazania, że zapłata zaległości spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia w istocie czyni iluzorycznym postępowanie upominawcze, a wypowiedzenie umowy niejednoznacznym. Z samej istoty opomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Stosownie do treści przepisu art. 98§1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym obowiązany jest zwrócić pozwanej koszty procesu. Pozwana poniosła koszt procesu w wysokości 10 800 zł z tytułu wynagrodzenia reprezentującego ją adwokata oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Z uwagi na powyższe i na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie II wyroku.

SSO Katarzyna Latała